

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce: J. N.
bytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2

o žalobě na ochranu před nečinností žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení ze dne 20. 10. 2017, 13. 1. 2018 a 19. 1. 2018,

takto:

- I. Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhal ochrany před nečinností žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení ze dne 13. 1. 2018 a 19. 1. 2018, **odmítá**.
- II. Ve zbytku se žaloba **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 30. 4. 2018 podal žalobce ke zdejšímu soudu žalobu označenou jako „*Správní žaloba na nečinnosti úřadu*“, v níž se domáhal ochrany před nečinností žalovaného v rámci správního řízení vedeného žalovaným o jeho žádostech o obnovu řízení, „*které probíhá nesmyslně už tři a půl roku*“. Konkrétně žalobce poukázal na pět problematických okruhů, týkajících se

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

údajného ignorování jeho rozkladu (podnětu) ze dne 20. 10. 2017, ohledně podjatosti úřední osob, nečinnosti žalovaného při vyřízení jeho rozkladu ze dne 5. 9. 2017, podaného emailem a potvrzeného dne 10. 10. 2017, kdy současně žalobce požádal o prominutí zmeškání úkonu z důvodu zdravotního stavu, a nečinnosti žalovaného ve vztahu k jeho žádostem o obnovu řízení ze dne 20. 10. 2017, 13. 1. 2018, a 19. 1. 2018, jimiž se žalovaný nezabýval s odůvodněním, že „se jedná pouze o vyjádření údajně k předchozí žádosti o obnovu řízení“. V žalobním petitu pak žalobce navrhl vydání rozsudku, kterým má zdejší soud zrušit rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2017, č. j. MPSV-2017/68996-42/1, dále zrušit rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2017, č. j. MPSV-2017/817758-513/2, a též rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2018, č. j. MPSV-2017/208211-513-2, zrušit třetí, čtvrtý a šestý odstavec rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. MPSV-2017/208228-421/2, a též uložit žalovanému, aby rozhodl o rozkladu žalobce ze dne 2. 10. 2017, rozkladu ze dne 5. 9. 2017, o předmětu žádosti o obnovu řízení ze dne 20. 10. 2017, 13. 1. 2018 a 19. 1. 2018. Žaloba byla u zdejšího soudu původně vedena pod sp. zn. 6 A 70/2018.

2. K vývoji předcházejícímu podání žaloby soud uvádí, že všechny žalobcem uplatněné žalobní okruhy navazovaly na řízení o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 30 odst. 2 písm. f), odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o zaměstnanosti**“). Z podkladů obsažených ve správním spise v tomto ohledu vyplývá, že žalobce byl evidován na krajské pobočce Úřadu práce v Příbrami (dále též „**Úřad práce**“) jako uchazeč o zaměstnání. Dne 15. 12. 2014 se nedostavil na předem stanovené jednání na úřad práce. Poté, co s ním úřad zahájil správní řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce, vyjádřil se žalobce písemně a uvedl, že na termín jednání zapomněl, což přičítá svému věku. Úřad práce nicméně svým rozhodnutím ze dne 22. 1. 2015, č. j. PBC-146/2015-M, žalobce vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 13. 3. 2015, č. j. 2015/9330-421/1, zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí Úřadu práce potvrdil.
3. Žalobce se s tímto výsledkem nesmířil a následně začal opakovaně usilovat o obnovu tohoto řízení. **První** takovou žádost obdržel žalovaný dne 19. 10. 2015. Žalobce v ní uvedl, že na základě lékařských vyšetření u něj byl zjištěn nález, který může souviset s řadou doprovodných pocitů, mezi něž patří i zhoršování a výpadky paměti, přičemž se v tomto směru podrobuje několika dalším vyšetřením. Zároveň upozornil, že jeho zdravotní stav spadá pod lékařské tajemství, nicméně potřebné dokumenty včetně zpráv z dosavadních i budoucích vyšetření ochotně předá pověřenému lékaři, který bude odpovědný za nakládání s nimi. Žalovaný žádost o obnovu řízení zamítl s tím, že zdravotní stav žalobce není dosud došetřen a žalobce odmítá předat dokumenty o svém zdravotním stavu správnímu orgánu, ale pouze nespecifikovanému „pověřenému lékaři“ (rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2015, č. j. 2015/62329-421/1). Rozklad proti tomuto rozhodnutí byl ministryní práce a sociálních věcí (dále jen „**ministryně**“) zamítnut (rozhodnutí ze dne 26. 2. 2016, č. j. 2015/74214-42/51). Následně žalobce žádal o obnovu řízení **podruhé**, a to dne 2. 3. 2017, opět bez úspěchu (rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MPSV-2017/49605-421/1, rozhodnutí o rozkladu ze dne 26. 10. 2017, č. j. MPSV-2017/104178-513/1). **Třetí** žádost o obnovu řízení z týchž důvodů podal žalobce dne 22. 5. 2017. V průběhu řízení o ní pak žalovaný obdržel dne 3. 7. 2017 další podání žalobce (datované dnem 28. června 2017), jímž požádal **počtvrté** o obnovu řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalovaný posoudil toto podání podle obsahu jako vyjádření v rámci probíhajícího správního řízení o předchozí (třetí) žádosti o obnovu řízení. Následně Shodu s prvopisem potvrzuje L H.

třetí žádost žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 4. 8. 2017, č. j. MPSV-2017/110410-421). Rozklad žalobce proti němu zamítla ministryně jako opožděný (rozhodnutí ze dne 14. 3. 2018, č. j. MPSV-2017/208211-513/2).

4. V této souvislosti soud podotýká, že se žalobce u zdejšího soudu domáhal rovněž samostatného posouzení v pořadí čtvrté žádosti o obnovu a rozhodnutí o ní, jakož i zpřístupnění správního spisu ve věci obnovy. Zdejší soud původně žalobci rozsudkem ze dne 9. 4. 2019, č. j. 11 A 95/2018 - 52, vyhověl, tento rozsudek však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 6 Ads 118/2019 - 40, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení (soudu je z rozhodovací činnosti známo, že žaloba v této věci byla rozsudkem vyhlášeným dne 3. 6. 2021 zamítnuta).
5. Vedle toho však žalobce podáním ze dne 21. 9. 2017, doručeným dne 10. 10. 2017, opakovaně (**popáté**) požádal o obnovu řízení, a to opět na základě lékařských vyšetření a zjištěných nálezů. Podáním ze dne 20. 10. 2017 (žalovanému doručeno dne 27. 10. 2017) pak neoznačeným podáním svou žádost zopakoval (**šestá** žádost o obnovu řízení). Podáními prostřednictvím emailové zprávy ze dne 13. 1. 2018 (písemně doplněno dne 15. 1. 2018) a 19. 1. 2018 (písemně doplněno dne 22. 1. 2018) žalobce uplatnil **sedmou a osmou** žádost obnovu s tímž obsahem. Žalovaný vedl toliko řízení o páté žádosti o obnovu, přičemž pozdější podání dle jejich obsahu posoudil jako vyjádření žalobce v rámci probíhajícího řízení. Žalovaný posléze rozhodnutím ze dne 5. 3. 2018, č. j. MPSV-2017/208228-421/2 (pátou) žádost žalobce o obnovu řízení zamítl (dále jen „**rozhodnutí ze dne 5. 3. 2018**“). Toto rozhodnutí bylo potvrzeno a rozklad žalobce zamítnut rozhodnutím ministryně ze dne 10. 1. 2019, č. j. MPSV-2018/66072-513/1 (dále jen „**rozhodnutí ze dne 10. 1. 2019**“).

II. Průběh řízení před soudem a další podání žalobce

6. V doplňujícím podání ze dne 1. 2. 2019 žalobce soudu navrhl, aby žalovanému uložil zrušení rozhodnutí žalovaného, resp. ministryně ze dne 3. 12. 2015 a 26. 2. 2016, týkající se jeho první žádosti o obnovu řízení a dále rozhodnutí těchto orgánů ze dne 5. 3. 2018 a 10. 1. 2019, a rozhodnutí ze dne 4. 8. 2017, týkající se (třetí) žádosti o obnovu řízení.
7. Zdejší soud žalobce s ohledem na obsah jeho předešlých podání následně usnesením ze dne 25. 4. 2019, č. j. 6 A 70/2018 - 59, vyzval, aby opravil a odstranil vady podané žaloby tak, aby bylo zřejmé, zda napadá rozhodnutí žalovaného či podává žalobu proti nečinnosti. Svým podáním ze dne 29. 5. 2019 žalobce uvedl, že svou žalobu míní pouze jako žalobu na ochranu proti nečinnosti a výslovně se domáhá ochrany proti nečinnosti spočívající ve vydání rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení ze dne 20. 10. 2017, 13. 1. 2018 a 19. 1. 2018.
8. Za této situace soud řízení usnesením ze dne 6. 8. 2019, č. j. 6 A 70/2018 - 74, částečně zastavil podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**s. ř. s.**“), a to v části, jíž se žalobce domáhal ochrany ve věci údajného ignorování jeho rozkladu (podnětu) ze dne 2. 10. 2017 a rozkladu ze dne 5. 9. 2017 (v souvislosti se kterým žalobce požádal o prominutí zmeškání úkonu). Zdejší soud ve výroku II. předmětného usnesení uvedl, že předmětem žaloby nadále zůstala pouze tvrzená nečinnost žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení ze dne 13. 1. 2018, 20. 10. 2017 a 19. 1. 2018. Proti uvedenému usnesení podal žalobce kasační stížnost, kterou však poté vzal zpět a Nejvyššího správní soud proto řízení o ní zastavil (usnesení ze dne 31. 10. 2019, č. j. 6 As 166/2019 - 16).

Shodu s prvopisem potvrzuje L H.

9. Soud tedy následně pokračoval v řízení toliko v té části, v níž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti spočívající ve vydání rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení ze dne 20. 10. 2017, 13. 1. 2018 a 19. 1. 2018.
10. V podání ze dne 27. 8. 2019 však žalobce svou žalobu opět rozšířil „o ust. § 65 soudního řádu správního“ s tím, aby soud uložil žalovanému, aby žalobci umožnil unesení důkazního břemene provedením navržených důkazů (zdůvodněním tohoto rozšíření byl dle žalobce i postup Nejvyššího správního soudu v řízení pod sp. zn. 6 Ads 118/2019).
11. V soudním spise se dále nachází podání žalobce ze dne 2. 1. 2020, kterým se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2017, č. j. MPSV-2017/110410-421, dále pak vydání rozhodnutí o důvodech (třetí a čtvrté) žádosti o obnovu řízení a zrušení rozhodnutí žalovaného o (první, čtvrté, a sedmé) žádosti o obnovu řízení z roku 2015, 2017 a 2019.
12. Podáním ze dne 20. 2. 2020 žalobce svůj žalobní návrh ještě dále rozšířil tak, že se domáhá, aby soud žalovanému uložil umožnit žalobci nahlížet do spisu vedeném v řízení „o V. žádosti o obnovu řízení a do původního spisu z roku 2015“, „rozhodnout o rozkladu proti rozhodnutí č. j. MPSV-2017/110410-421“ a „zrušit rozhodnutí o V. žádosti č. j. MPSV-2017/208228-421/2“. O tom, že je mu bráněno v nahlížení do spisu (zejména ve vztahu k V. žádosti o obnovu řízení) žalobce hovořil dále ve svém podání ze dne 9. 3. 2020.
13. Předmětná věc byla podle změny rozvrhu práce následně přidělena osmnáctému senátu zdejšího soudu, který dospěl k závěru, že s ohledem na § 7 odst. 3 s. ř. s. není místně příslušný, neboť i nečinností žalobu lze považovat za věc zaměstnanosti. Usnesením ze dne 15. 7. 2020, č. j. 6 A 70/2018 - 133, věc proto postoupil Krajskému soudu v Praze, v jehož obvodu má žalobce své bydliště. K nesouhlasu krajského soudu však poté Nejvyšší správní soud určil, že místně příslušným soudem k řízení ve věci je Městský soud v Praze (usnesení ze dne 19. 11. 2020, č. j. Nad 155/2020 - 143), a to jednak z důvodu, že konečným rozhodnutím o části řízení (částečné zastavení řízení – viz výše) by došlo ke zhojení nedostatku místní příslušnosti a jednak proto, že v řízení o nečinnostních žalobách se neuplatní zvláštní pravidlo § 7 odst. 3 s. ř. s., byť se tato nečinnost odvíjí od „věci“ vymezené v tomto ustanovení. Tímto právním názorem je zdejší soud kasačně vázán, jakkoli byla následně otázka aplikace uvedeného ustanovení u nečinnostních žalob předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 10. 2. 2021, č. j. Nad 202/2020 - 53); tato otázka nadto nemůže změnit nic na tom, že soud ve věci již částečně rozhodl. Věc je u zdejšího soudu nově vedena pod sp. zn. 18 A 2/2021.
14. Žalobce konečně ve svém podání ze dne 10. 3. 2021 shrnul a podle svého vyjádření *racionalizoval* svá dosavadní podání a návrhy tím způsobem, že se i) domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 5. 3. 2018 a rozhodnutí ze dne 10. 1. 2019, ii) ochrany proti nečinnosti s rozhodnutím o šesté, sedmé a osmé žádosti o obnovu řízení (a také o páté žádosti o obnovu řízení, když výše uvedená rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí ve věci samé). Nově pak žalobce navrhl rozšíření žaloby o žalobu zásahovou, jež se vztahuje k jím tvrzenému odepření nahlížení do spisového materiálu ze strany žalovaného. V tomto ohledu žalobce zásah identifikoval jako odepření nahlížení do podstatné části správního spisu řízení o páté žádosti v období od 20. 11. 2017 do 10. 1. 2019 a od tohoto data dodnes.
15. Z tohoto podání ve svém následném procesním postupu, pokud jde o vymezení předmětu řízení a posouzení všech dřívějších podání žalobce, vyšel i soud. Soud dovodil, že se žalobce domáhá rozšíření jeho původní nečinností žaloby o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a žalobu zásahovou, přičemž tyto návrhy (na změnu-rozšíření žaloby) usnesením ze Shodu s prvopisem potvrzuje L H.

dne 21. 4. 2021, č. j. 18 A 2/2021 - 165, nepřipustil. Vyšel z toho, že žalobce své návrhy jdoucí nad rámec původní nečinnostní žaloby činil v přímé návaznosti a ve spojení s nečinností žalobou – jeho cílem zjevně nebylo zahájení zcela odlišného (samostatného) řízení, ale kumulace a včlenění různých návrhů (nároků) do řízení o nečinnostní žalobě zahájeného dne 30. 4. 2018, jež však s meritem této věci přímo nesouvisí (v podrobnostech viz předmětné usnesení o nepřipuštění změny žaloby).

III. Vyjádření žalovaného

16. V reakci na obsah žaloby a další podání žalobce se k věci opakovaně vyjadřoval i žalovaný, který zejména popisoval své jednotlivé procesní kroky a odmítl, že by v souvislosti se žádostmi žalobce o obnovu řízení nepostupoval řádně. Ve vztahu k údajným žádostem žalobce o obnovu řízení ze dne 20. 10. 2017, 13. 1. 2018, a 19. 1. 2018 argumentoval tím, že k předmětným podáním přistupoval jako k vyjádřením v rámci probíhajícího řízení o páté žádosti. Zdůraznil pak zejména závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 6 Ads 118/2019 - 40, učiněné na podkladě čtvrté žádosti o obnovu řízení, z nichž vyplývá, že o této žádosti nebylo nutné vést samostatné řízení, ale postačovalo se s ní vypořádat v rámci odůvodnění rozhodnutí o třetí žádosti.

IV. Průběh ústního jednání

17. Na jednání konaném dne 14. 6. 2021 soud účastníky zevrubně seznámil s dosavadním procesním vývojem věci, přiblížil, co konkrétně je předmětem řízení a upozornil také na to, že žalobcem tvrzené urgency nelze považovat za řádně uplatněný prostředek nápravy ve smyslu § 79 odst. s. ř. s. (srov. níže).
18. Účastníci v zásadě setrvali na svých procesních stanoviscích, žalobce zejména obšírně identifikoval význam jím podané sedmé žádosti, za níž označil blok šesté, sedmé a osmé žádosti, o kterých tak hovořil společně. Žalobce sám uvedl, že jde o opakování první a čtvrté žádosti a dále podrobně četl vlastní obsah konkrétních lékařských zpráv, na něž se ve svých žádostech obecně odvolával. Tyto zprávy navrhl k důkazu a navrhl také zadání znaleckého posudku, jenž by měl zdravotní stav žalobce (tj. zda šlo o příčinu jeho nedostavení se k pohovoru) v rozhodné době prošetřit. Žalobce nezastíral, že jeho žádosti jsou „jako přes kopírák“, nicméně správní řád podle žalobce s nezahájením řízení o žádosti nijak nepočítá. Správní orgány měly postupovat dle § 3 správního řádu. Žalovaný především zdůraznil, že žalobce mu vůbec nepředložil lékařské zprávy, jak dnes sám žalobce potvrdil.
19. Pokud jde o důkazní návrhy, ty soud při jednání zamítl, neboť konkrétní skutečnosti z nich zjištěné by byly pro posouzení merita věci, tj. nečinnosti žalovaného s rozhodnutím o žádostech žalobce o obnovu řízení, zcela irelevantní. Předmětné skutečnosti měl žalobce věcně uplatnit v řízení o páté žádosti.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze projednal předmětnou žalobu jako žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle části třetí druhého dílu hlavy druhé s. ř. s. Před posouzením vlastního merita věci soud podotýká, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce v posuzované věci splnil podmínku vyplývající z § 79 odst. 1 s. ř. s. a marně vyčerpal prostředky obrany proti tvrzené nečinnosti žalovaného ve správním řízení. Splnění této podmínky však musí soud zkoumat z úřední povinnosti (KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 666).
21. Soud připomíná, že v tomto směru žalobce v usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 6 A 70/2018 - 59, upozornil na nutnost srozumitelně vymezit, jakým způsobem se bránil proti tvrzené nečinnosti žalovaného s vydáním rozhodnutí o šesté, sedmé a osmé žádosti o obnovu řízení. Žalobce v odpovědi ze dne 29. 5. 2019 hovořil o řadě urgencí a podnětů, ve vztahu k šesté, sedmé a osmé žádosti pak konkretizoval urgenci ze dne 16. 4. 2018, resp. urgence ještě pozdější. Tyto urgency ovšem nelze považovat za bezvýsledně vyčerpaný prostředek nápravy (už jen proto, že žalobce podal žalobu dne 30. 4. 2018, aniž by vyčkal na uplynutí lhůty k vyřízení žádosti o opatření proti nečinnosti, jež obecně vyplývá z § 71 odst. 3 správního řádu; srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59, č. 3409/2016 Sb. NSS). Soud však ze správního spisu sám zjistil, že žalobce v řízení uplatnil ještě celou řadu dalších podnětů (stížností, či žádostí), ve kterých opakovaně a paušálně ke všem svým předchozím podáním uplatňoval vůči žalovanému i ministryni podněty rovněž ve smyslu § 80 správního řádu, upravujícího prostředek proti nečinnosti (např. podání ze dne 10. 1. 2018 doručené žalovanému dne 15. 1. 2018). Klíčovým se pak soudu jeví podání ze dne 31. 1. 2018, adresované ministryni a doručené dne 5. 2. 2018, ve kterém žalobce poukazoval na nečinnost žalovaného v souvislosti s podněty (žádostmi) ze dne 20. 10. 2017, 13. 1. 2018 a 19. 1. 2018, které podle něj zakládají nové skutečnosti ve smyslu § 100 správního řádu. Výslovně zde přitom uplatnil postup mj. i dle § 80 správního řádu. Přestože některá podání žalobce jsou značně nepřehledná až zmatená, posledně předestřené podání lze jistě považovat za uplatnění prostředku k ochraně proti nečinnosti.
22. Ve vztahu k šesté žádosti ze dne 20. 10. 2017 (doručené dne 27. 10. 2017) přitom soud nemá pochyb o tom, že žádost (podnět) k opatření proti nečinnosti byla podána poté, co uplynula zákonem předpokládaná lhůta 30 dnů k vydání rozhodnutí (§ 71 odst. 3 správního řádu). Stejně tak žaloba byla následně podána po uplynutí lhůty k vyřízení žádosti o opatření proti nečinnosti, jež činí rovněž 30 dnů. Není přitom pochyb o tom, že tato žádost nevedla k vydání samostatného rozhodnutí o šesté žádosti, jak se domáhal žalobce. Předpoklad věcného posouzení žaloby, spočívající v marném vyčerpání prostředku proti nečinnosti, lze tak co do šesté žádosti o obnovu řízení považovat za splněný.
23. Ve vztahu k žádostem ze dne 13. 1. a 19. 1. 2018 již ovšem tento závěr učinit nelze. V tomto směru byla totiž žádost o opatření proti nečinnosti ze dne 31. 1. 2018, doručená dne 5. 2. 2018, uplatněna dříve, než žalovanému vůbec uplynula 30 denní lhůta k vydání rozhodnutí o těchto žádostech. Nelze ji proto považovat za řádně uplatněný prostředek ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Žalobce totiž v tomto případě nepostupoval v souladu s ustanovením § 80 odst. 3 věta druhá správního řádu, které stanoví, že účastník může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat až po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí. Jestliže tedy žalobce podal žádost o uplatnění Shodu s prvopisem potvrzuje L H.

opatření proti nečinnosti v rozporu se zákonem (předčasně), nelze hovořit o řádném bezvýsledném vyčerpání prostředků nápravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2019, č. j. 6 Afs 100/2019 - 33, bod 16).

24. Ve vztahu k žádostem ze dne 13. 1. a 19. 1. 2018 soud proto musel uzavřít, že žalobce v rozporu s § 79 odst. 1 s. ř. s. řádně nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti. V této části tak musela být žaloba podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta jako nepřipustná.
25. Pokud jde o další podmínky řízení (ve vztahu k šesté žádosti), pak mezi účastníky řízení není sporné a z obsahu správního a soudního spisu jasně vyplývá, že žalobce návrh na zahájení řízení podal ve lhůtě pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. Žalobce se proto může podle § 79 odst. 1 s. ř. s. domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé.
26. Soud proto přistoupil k vlastnímu meritornímu posouzení toho, zda je žalovaný při vydání šesté žádosti o obnovu řízení ze dne 20. 10. 2017 skutečně nečinný. Připomíná přitom, že žalobce dne 10. 10. 2017 podal žádost datovanou dnem 21. 9. 2017 a označenou jako v pořadí pátá žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 2 správního řádu, ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. O této žádosti následně žalovaný vedl řízení a zamítl ji rozhodnutím ze dne 5. 3. 2018. V mezidobí byla žalovanému dne 27. 10. 2017 doručena blíže neoznačená (v pořadí šestá) žádost prakticky totožného obsahu, opírající se opět o tvrzená lékařská vyšetření a zjištěné nálezy – přestože nebyla tato žádost (dle žalobce záměrně) označena, v textu je uvedeno, že se o žádost jedná. Oproti páté žádosti zde byly toliko přidány dva odstavce upozorňující na lhůty k vyřízení žádosti a na to, že vše již bylo rozsáhle popsáno v předchozích podáních žalobce.
27. Jak vyplývá z rozhodnutí ze dne 5. 3. 2018, žalovaný podání žalobce ze dne 20. 10. 2017 nevyhodnotil jako samostatnou novou žádost o obnovu řízení, ale fakticky k němu přistupoval jako k vyjádření v řízení o páté žádosti; z části pak bylo toto podání vyhodnoceno jako stížnost na postup úředních osob a vyřízeno dopisem ministryně ze dne 7. 11. 2017. Totéž bylo zopakováno i v rozhodnutí ze dne 10. 1. 2019, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí ze dne 5. 3. 2018.
28. Na tomto postupu žalovaného neshledává soud nic nezákonného. Podle § 37 odst. 1 správního řádu platí, že správní orgány posuzují podání podle jejich skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak jsou označena. Jestliže tedy žalovaný v průběhu řízení o páté žádosti obdržel další podání prakticky totožného obsahu, odvolávající se na totožné důvody, nelze považovat za pochybení, že k tomuto podání přistupoval jako k vyjádření v předmětném řízení a neposuzoval jej samostatně jako novou žádost. S důvody obnovy řízení uplatněnými v šesté žádosti se totiž v takovém případě plně vypořádal v rozhodnutí o páté žádosti, přičemž by byl schopen je v rámci řízení o páté žádosti posoudit i konkrétněji, kdyby žalobce jím tvrzené lékařské zprávy žalovanému předložil. Žalobce ovšem v tomto směru již *a priori* jakoukoliv součinnost fakticky odmítl.
29. Obdobnou otázkou se již ostatně na podkladě čtvrté žádosti žalobce o obnovu řízení zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 4. 12. 2019, č. j. 6 Ads 118/2019 - 40, akcentoval především celkový kontext řízení: „Žalobce na jednu stranu nebrazil důsledně (tj. prostřednictvím žaloby ke správnímu soudu) proti svému vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání ani proti zamítnutí své první žádosti o obnovu tohoto řízení založené na údajných nových zjištěních týkajících se jeho zdravotního stavu. Na druhou stranu se však odmítá s Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

výsledky těchto řízení smířit a brojí proti nim dalšími opakovanými návrhy na obnovu řízení. V nich však už neuplatňuje žádné nové skutečnosti ani nepředkládá žádné nové důkazy. Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že čtvrtá žádost o obnovu řízení je založena na týchž tvrzeních jako žádost třetí. Rozdíl je jen v tom, že ve třetí žádosti žalobce označil konkrétní lékařské zprávy z let 2015 až 2017 osvědčující jeho zdravotní stav, aniž by je však správnímu orgánu předložil k posouzení, zatímco čtvrtá žádost je po obsahové stránce pouhou kopií jeho první žádosti o obnovu řízení, což sám žalobce zdůrazňuje tím, že přeškrtl původní datum (6. října 2015) a doplnil nové (28. června 2017). Z tohoto pohledu nebyl důvod, proč by se stěžovatel nemohl vypořádat se čtvrtou žádostí v rámci odůvodnění svého rozhodnutí o třetí žádosti a musel o ní vést samostatné řízení. Pro ochranu veřejných subjektivních práv žalobce by samostatné rozhodnutí o jeho podání označeném jako „v pořadí čtvrtá žádost“ nemělo naprosto žádný přínos a naopak, postup žalovaného jej nemohl nijak procesně poškodit. Dokonce i bez toho, aby musel Nejvyšší správní soud hodnotit subtilní a citlivou otázku, zda žalobce svým postupem právo zneužívá, či nikoliv, lze dospět k závěru, že postup žalovaného ve věci čtvrté žádosti o obnovu řízení byl obhajitelný, a to jak po formální stránce (byl opřen o § 37 odst. 1 větu druhou správního řádu), tak po stránce materiální (reálně nijak nezkrátil žalobce v jeho veřejných subjektivních právech).“ (pozn. zvýraznění doplněno zdejším soudem).

30. Tyto závěry jsou plně přenositelné i na nyní projednávanou věc, u níž – obdobně jako u třetí a čtvrté žádosti – platí, že žalobce v šesté žádosti zopakoval prakticky totožné důvody obnovy řízení jako v žádosti páté (oproti páté žádosti jen blíže specifikoval data údajných lékařských vyšetření). Prostor žalovaného pro posouzení šesté žádosti jako vyjádření k řízení byl navíc v projednávané věci ještě výraznější, a to z toho důvodu, že tato žádost ani nebyla jako žádost o obnovu řízení výslovně označena. Tím spíše bylo možné k danému podání přistoupit jen jako k vyjádření v řízení o páté žádosti.
31. Vzhledem k výše uvedenému lze tedy uzavřít, že žalovaný při vyřizování šesté žádosti nebyl a není nečinný.
32. Konečně, pokud žalobce ve svém podání soudu ze dne 10. 3. 2021 hovořil o nečinnosti žalovaného i ve vztahu k páté žádosti o obnovu řízení, není zřejmé, zda v tomto směru zamýšlel vznést nový žalobní návrh (resp. rozšířit původní žalobu) – jednalo se o nijak blíže nerozvedenou poznámku, která i vzhledem k tomu, že tímž podáním brojil i proti rozhodnutím ze dne 5. 3. 2018 a 10. 1. 2019 vyznívá nesmyslně (nejde ji považovat za řádně uplatněný návrh). Touto rovinou se proto soud již dále nezabýval, nehledě na to, že takový žalobní návrh by musel být stejně odmítnut pro opožděnost (lhůta pro vydání rozhodnutí o páté žádosti ze dne 10. 10. 2017 totiž uplynula dne 9. 11. 2017 a žalobu tak bylo možné podle § 80 odst. 1 s. ř. s. v tomto případě podat jen do 9. 11. 2018).

VI. Závěr a náklady řízení

33. Soud závěrem shrnuje, že v případě žádostí ze dne 13. 1. 2018 a 19. 1. 2018 shledal žalobu nepřipustnou pro (řádné) nevyčerpání prostředků k ochraně před nečinností, a proto žalobu v této části podle § 46 odst. 1 písm. d) odmítl.
34. Pokud jde o šestou žádost o obnovu řízení ze dne 20. 10. 2017, v této části žalobu podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl, jelikož ji s ohledem na výše uvedené neshledal důvodnou.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází jednak z toho, že žaloba byla v části odmítnuta a ve zbylé části pak žalobce úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta). Žalovanému přitom žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. V souladu s § 60 odst. 1 a 3 s. ř. s. tak soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. června 2021

Mgr. Aleš Sabol, v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.